

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1TdoV/15/2024
Identifikačné číslo spisu:	9507100043
Dátum vydania rozhodnutia:	08.07.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. František Mozner
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:9507100043.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Františka Moznera a sudcov JUDr. Petra Paludu, JUDr. Martina Bargela, JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Patrika Príbelského, PhD. v trestnej veci obvineného G. C.Á. a spol. pre trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 Trestného zákona v znení účinnom do 31. decembra 2005 a iné na neverejnom zasadnutí konanom 8. júla 2026 v Bratislave, o dovolaní obvineného Y. I. proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 11. apríla 2018, sp. zn. 4 To 1/2017, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného Y. I. odmieta.

Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd rozsudkom z 9. augusta 2016, sp. zn. PK-1T/14/2007, v spojení s jeho opravným uznesením z 11. apríla 2017, vydaným pod rovnakou spisovou značkou, uznal obvineného Y. I. (ako aj iné osoby, ktorých sa toto rozhodnutie nijako netýka) za vinného v bode 1) z trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný zákon“); v bode 13) z trestného činu lúpeže podľa § 234 ods. 1, ods. 2 písm. a), b) a c), ods. 3 Trestného zákona; v bode 17) z trestných činov poškodzovania cudzej veci podľa § 257 ods. 1 Trestného zákona účinného do 30. júna 2005, vydierania podľa § 235 ods. 1, ods. 2 písm. a), b) Trestného zákona a výtržníctva podľa § 202 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona; v bode 18) z trestného činu poškodzovania cudzej veci podľa § 257 ods. 1 Trestného zákona účinného do 30. júna 2005 a v bode 20) z pokusu trestného činu vraždy podľa § 8 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. i), j) Trestného zákona a trestných činov ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1 Trestného zákona, nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 185 ods. 1 písm. a), ods. 5 Trestného zákona a poškodzovania cudzej veci podľa § 257 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona účinného do 30. júna 2005 na skutkovom základe, že:

X) G. C. spoločne s G. B. v letných mesiacoch roku 2000 minimálne do 23. apríla 2005 postupne vytvárali a budovali štruktúru zločineckej skupiny pôsobiacej v Košiciach a jeho širšom okolí, s hierarchicky usporiadanou štruktúrou a plánovitým rozdelením úloh s cieľom páchania rôznej trestnej

činnosti, ktorej členmi boli Y. L., Y. I., Ľ. X., L. W., Y. Y., Y. X., T. T., G. C., Ľ. P., G. Č., I. K., G. J. a G.. R., činnými pre túto skupinu boli T. X. a T. O., súc uzrozumení, že konali v prospech zločineckej skupiny tým, že pre zločineckú skupinu krádežami zabezpečovali osobné motorové vozidlá, pričom zločinecká skupina bola financovaná zo zdrojov trestnej činnosti pozostávajúcej predovšetkým z páchania trestných činov vraždy, vydierania, lúpeže, všeobecného ohrozenia, nedovoleného ozbrojovania, poškodzovania cudzej veci a iných trestných činov násilnej povahy, ktoré sú podrobne uvedené v 2) až 20) bode rozsudku, s cieľom získania finančného zisku a iných materiálnych výhod v prospech zločineckej skupiny,

XX) G. B. i napriek tomu, že spáchal skutky popísané v 2) a 10) bode rozsudku, v priebehu mesiaca október až november 2004 on a Y. I. zorganizovali lúpežné prepadnutie Z. I., zamestnanca firmy L. L. W., v úmysle získať pre zločineckú skupinu finančné prostriedky, a to tak, že v uvedenom období Y. I. a G. B. s G.. R., ktorí mali vedomosť o tom, že konajú v záujme zločineckej skupiny, sledovali Z. I., ozrejmili si jeho zvyky pri odvoze peňazí z predajne L. L. W. a následne 30. novembra 2004 asi o 17.00 h pred predajňou L. L. v W. na ulici P., pred ktorú sa prepravili osobným motorovým vozidlom zn. Lancia Thema nezisteného evidenčného čísla, ktoré viedol G.. R., pričom keď Z. I. vyšiel z predajne L. L. a do zadnej časti osobného motorového vozidla zn. Volkswagen Caddy ev. č. W. XXXBI uložil kufrík s finančnou hotovosťou 1 400 000 Sk (46 471,49 eur), z vozidla zn. Lancia Thema vystúpil G. B. v úmysle zmocniť sa týchto peňazí, po tom, čo Z. I. brániaci sa na nich zo svojej zbrane vystrelil, G. B. pojal úmysel usmrtiť ho, a preto na poškodeného Z. I. strieľal zo samopalu zn. Kalašnikov AK 47, kalibru 7,62 x 39 mm, pričom ho zasiahol do oblasti krku a pravej dolnej končatiny, čím mu spôsobil priestrel ľavej krčnej tepny, žily a priedušnice, a strelné poranenie dolnej končatiny s trieštivou zlomeninou stehennej kosti, čím u poškodeného došlo k rýchlemu vykrvácaniu a vzduchovej embólii v pravej časti srdca, ktorým zraneniam Z. I. na mieste podľahol, medzitým Y. I. z vozidla zn. Volkswagen Caddy vzal kufrík s hotovosťou 1 400 000 Sk (46 471,49 eur), čím obaja obvinení majiteľovi predajne L. L. Ing. I. L. odcudzením hotovosti spôsobili škodu vo výške 1 400 000 Sk (46 471,49 eur) a poškodením vozidla Volkswagen Caddy ev. č. W. XXXBI škodu v sume 62 225 Sk (2 065,49 eur), pričom G. B. v čase skutku prechovával samopal zn. Kalašnikov AK 47 kalibru 7,62 x 39 mm bez povolenia,

XX) G. B., Y. I., Ľ. X. a G.. R., ktorí mali vedomosť o tom, že konajú v záujme zločineckej skupiny, dňa 16. marca 2005 asi o 19.16 h sa osobným motorovým vozidlom zn. škoda Octavia RS čiernej farby nezisteného evidenčného čísla, ktoré viedol G.. R., prepravili na ulicu Č. H. č. XX v W. k herni W. vyzbrojení samopalom vzor 24 alebo 26 zv. „pumpa“, ktorý mal G. B., sekerou, ktorú mal Y. I. a krátkymi guľovými strelnými zbraňami nezistených značiek, ktoré mali pri sebe Ľ.Í. X. a G.. R., aby zabezpečili vyplácanie peňazí majiteľmi ruliet v prospech nezistenej súkromnej bezpečnostnej služby, vošli do herne W., kde G.Ó. B. a Ľ. X. zostali v barovej miestnosti herne strážiť ľudí, ktorým prikázali ľahnúť si na zem a G.. R. spolu s Y. I. vošli do druhej miestnosti herne, kde sa nachádzala hracia ruleta, ktorú Y. I. údermi sekerou poškodil, čím majiteľovi rulety spoločnosti Q. R., s.r.o. L. poškodením rulety spôsobili škodu v sume 30 062,50 Sk (997,89 eur), následne tohto istého dňa okolo 20.15 h sa všetci menovaní presunuli tým istým motorovým vozidlom na sídlisko Luník II k G. V. G. v W. na ul. V. č. XX, kde prikázali ľuďom, aby sa ani nepohli, následne Y. I. údermi sekerou poškodil ruletu, pričom G. B., Ľ. X. a G.. R. dávali pozor, čím poškodením rulety spôsobili spoločnosti U. O., a. s. L. škodu v sume 45 916 Sk (1 524,13 eur), pričom G. B. v čase skutku prechovával samopal vzor 24 alebo 26 tzv. „pumpa“ bez povolenia a Ľ. X. v čase skutku prechovával krátku guľovú zbraň nezistenej značky bez povolenia,

XX) G. B. v presne nezistenom čase a na presne nezistenom mieste v Košiciach naplánoval a zorganizoval poškodenie kamióna patriaceho firme U. O., a. s. W. z dôvodu, aby majiteľov donútil k finančnej spolupráci s nezistenou súkromnou bezpečnostnou službou a touto úlohou poveril Y. I., G. C. a G. J., ktorí mali vedomosť o tom, že konajú v záujme zločineckej skupiny, dňa 27. marca 2005 asi o 21.30 h na parkovisku na ulici O. č. X v W., kde bol odstavený náves zn. Samro ev. č. W. XXXYF, ktorý bol zaparkovaný spoločne s ťahačom zn. Scania R 420 ev. č. W. XXXDR s nápisom U. O., polial náves na pravej strane benzínom a tento následne podpálil, čím poškodením návesu spôsobili spoločnosti

U. O., s. r. o. W. škodu v sume 174 296 Sk (5 785,57 eur),

XX) G. B. i napriek tomu, že spáchal skutky popísané v 2), 10) a 13) bode rozsudku, on, Y. I. a G. R., ktorí mali vedomosť o tom, že konajú v záujme zločineckej skupiny a v úmysle odstrániť šéfa konkurenčnej zločineckej skupiny, dňa 23. apríla 2005 asi o 21.25 h v Košiciach po tom, čo sledovali Y. Q. z miesta jeho bydliska na odcudzenom osobnom motorovom vozidle zn. Alfa Romeo 166 ev. č. W. XXXBT, na ktorom použili odcudzenú tabuľku s ev. č. W. XXXBK a ktoré viedol G. R., zastavili v čase svetelnej signalizácie so znamením „stop“ vozidlo vedľa stojaceho vozidla zn. Mercedes Benz ev. č. W. XXXDY, ktoré viedol Y. Q. smerom na ulicu Watsonovu, vzápätí G. B. v úmysle usmrtiť Y. Q., cez otvorené okno pravých zadných dverí maskovaný čiernou kuklou vystrelil na neho dávku najmenej 21 nábojov zn. Tokarev zo samopalu vzor 24 alebo 26 tzv. „pumpa“ kalibru 7,62 mm, potom Y. I. maskovaný obdobným spôsobom po vystúpení z vozidla cez ľavé zadné dvere prešiel okolo zadnej časti ich vozidla k zadnej časti vozidla riadeného Y. Q., ktorý sa v tom čase pohol smerom na ulicu Watsonovu, a v úmysle usmrtiť Y. Q., zo samopalu typu AK 47 kalibru 7,62 mm vystrelil dávkami najmenej 29 nábojov vzor 43 smerom na vozidlo zn. Mercedes, čím G. B. Y. Q. spôsobil najmenej 10 strelných poranení, a síce priestrel hlavy a mozgu, priestrel hrudník a chrbta, priestrel ľavého a pravého ramena, ľavého predlaktia a ďalšie zranenia, v dôsledku ktorých menovaný po prevoze do nemocnice týmito zraneniami podľahol, pričom v dôsledku strelby Y. I. na vozidlo zn. Mercedes, ktoré asi po 70 metroch narazilo do stĺpa verejného osvetlenia na pravej strane vozovky, došlo k strelnému poraneniu osôb sediacich v osobnom motorovom vozidle zn. Volkswagen Golf ev. č. W. XXXBK na ulici Urbánkovej v Košiciach, a to hlavy G. U., ktorý tomuto zraneniu po prevoze do nemocnice podľahol, a k strelnému poraneniu H. G., ktorá utrpela priestrel oboch predkolení s dobou liečenia od 23. apríla 2005 do 18. augusta 2005, pričom obvinení poškodením vozidla zn. Mercedes Benz ev. č. W. XXXDY spôsobili škodu L. V. v sume 737 948 Sk (24 495,39 eur), poškodením vozidla zn. Renault Clio ev. č. W. JUDr. G. L. škodu v sume 25.022 Sk (830,58 eura), poškodením fasády rodinného domu na ulici D. č. X JUDr. K. L. škodu v sume 2 906,90 Sk (96,49 eur) a poškodením budovy autoservisu Y. G. škodu v sume 3 058,30 Sk (101,52 eur), pričom G. B. v čase skutku prechovával samopal vzor 24 alebo 26 tzv. „pumpu“ kalibru 7,62 mm bez povolenia a Y. I. v čase skutku prechovával samopal typu AK 47 kalibru 7,62 mm bez povolenia.

Špecializovaný trestný súd za to uložil obvinenému podľa § 219 ods. 2, § 35 ods. 2, § 29 ods. 2 Trestného zákona úhrnný výnimočný trest odňatia slobody vo výmere 25 rokov, na ktorého výkon ho podľa § 39a ods. 2 písm. c), ods. 3 Trestného zákona zaradil do tretej nápravnovychovnej skupiny. Podľa § 76 ods. 1 a § 78 ods. 1 Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. mu zároveň uložil ochranný dohľad na 3 roky.

Okrem toho Špecializovaný trestný súd zaviazal obvineného k náhrade škody spoločne a nerozdielne s:

- G. B. v sume 1 420,39 eur (42 790,80 Sk) poškodenej H. I. a v sume 48 536,98 eur (1 462 225 Sk) poškodenému I. L.,
- G. B. a E. X. v sume 1 524,13 eur (45 916 Sk) poškodenej spoločnosti U. O., a. s. a
- G. B. v sume 14 862,39 eur (447 744,50 Sk) poškodenej E. U., v sume 6 404,87 eur (192 953 Sk) poškodenej H. G., v sume 717,65 eur (21 620 Sk) poškodenej zdravotnej poisťovni Dôvera, a. s.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozsudkom z 11. apríla 2018, sp. zn. 4 To 1/2017, podľa § 321 ods. 1 písm. b) a d), ods. 3 Trestného poriadku (okrem iného) zrušil rozsudok Špecializovaného trestného súdu z 11. apríla 2017, sp. zn. PK-1T/14/2007, v spojení s jeho opravným uznesením, vo výroku o vine obvineného za skutky v bodoch 1) a 18) a tým aj vo výroku o jeho treste.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku najvyšší súd uznal obvineného za vinného v bode 1) z trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 Trestného zákona na skutkovom základe, že

XX) G. C. spoločne s G. B. v letných mesiacoch roku 2000 minimálne od 23. apríla 2005 postupne vytvárali a budovali štruktúru zločineckej skupiny pôsobiacej v Košiciach a jeho širšom okolí, s

hierarchicky usporiadanou štruktúrou a plánovitým rozdelením úloh s cieľom páchania rôznej trestnej činnosti, ktorej členmi boli Y. L., Y. I., L. X., L. W., Y. Y., T. T., G. C., L. P. a G. R., pričom zločinecká skupina bola financovaná zo zdrojov trestnej činnosti pozostávajúcej predovšetkým z páchania trestných činov vraždy, vydierania, lúpeže, všeobecného ohrozenia, nedovolaného ozbrojovania, poškodzovania cudzej veci a iných trestných činov násilnej povahy, ktoré sú podrobne uvedené v 2) - 17), 19) a 20) bode rozsudku, s cieľom získania finančného zisku a iných materiálnych výhod v prospech zločineckej skupiny,

Obvinenému za to ako aj za skutky pod bodmi 13), 17) a 20) uložil podľa § 219 ods. 2, § 35 ods. 2 a § 29 ods. 2 Trestného zákona úhrnný výnimočný trest odňatia slobody vo výmere 24 a pol roka, na ktorého výkon ho podľa § 39a ods. 2 písm. c), ods. 3 Trestného zákona zaradil do tretej nápravno výchovnej skupiny. Podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. mu zároveň uložil ochranný dohľad na 3 roky.

Ďalším výrokom najvyšší súd podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku oslobodil obvineného spod obžaloby Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky z 27. apríla 2007, č. k. VII/2 Gv 49/05/-1053, pre skutok v bode 18) rozsudku Špecializovaného trestného súdu z 9. augusta 2016, sp. zn. PK-1T/14/2007, kvalifikovaného ako trestný čin poškodzovania cudzej veci podľa § 257 ods. 1 Trestného zákona účinného do 30. júna 2005, ktorého sa mal dopustiť na vyššie uvedenom skutkovom základe.

Najvyšší súd uznesením zo 7. júna 2021, sp. zn. 1 TdoV 8/2018, podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku (okrem iného) odmietol dovolanie obvineného proti rozsudku najvyššieho súdu z 11. apríla 2018, sp. zn. 4 To 1/2017, ako i jemu predchádzajúcemu konaniu.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) nálezom z 30. októbra 2024, sp. zn. I. ÚS 245/2024, rozhodol, že uznesením najvyššieho súdu zo 7. júna 2021, sp. zn. 1 TdoV 8/2018, bolo porušené základné právo obvineného na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Ústavný súd zrušil toto uznesenie v časti týkajúcej sa obvineného a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Najvyššiemu súdu zároveň uložil povinnosť nahradiť obvinenému trovy konania vo výške 1 285,13 eur cestou jeho obhajkyne do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu a vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti obvineného nevyhovel.

Podstata tohto nálezu spočíva v tom, že dovolací súd sa dostatočne nezaoberal konkrétnymi námietkami obvineného, týkajúcimi sa udržateľnosti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, ohľadne: (i) vierohodnosti svedka G. R. v kontexte jemu poskytnutých výhod, (ii) uvedenia konkrétnych dôkazov podporujúcich výpoveď tohto svedka v časti týkajúcej sa účasti obvineného na skutkoch 13) a 20) a (iii) nevykonania ním navrhovaných dôkazov, ktoré mali spochybniť vierohodnosť menovaného svedka.

Z hľadiska celkovej spravodlivosti konania podľa ústavného súdu bolo potrebné sa venovať vierohodnosti výpovede spolupracujúcej osoby s ohľadom na benefity, ktoré jej boli poskytnuté. Intenzita požadovaného prieskumu vierohodnosti spolupracujúceho svedka má byť podľa ústavného súdu úmerná významu výhody, ktorú táto osoba získa výmenou za dôkaz, ktorý poskytne. Ústavný súd ocenil, že dovolací súd pomenoval výhody, ktoré spolupracujúca osoba mala získať (do úvahy prichádzalo „až“ zastavenie trestného stíhania) a vyzdvihol aj zachovanie práv obhajoby vykonať výsluch spolupracujúcej osoby, klásť jej doplňujúce otázky, spochybniť jej tvrdenia, vyjadriť sa k jej výpovedi a pozorovať jej bezprostredné reakcie. Čo však ústavnému súdu chýba, je konkrétne vyhodnotenie poskytnutých výhod vo vzťahu k tendenčnosti výpovede spolupracujúcej osoby.

Napriek tomu, že súdy vo vzťahu k obvinenému opakovane konštatovali, že jeho vina za trestnú činnosť obsiahnutú v skutkoch 13) a 20) bola prijatá na základe viacerých dôkazov, ústavnému súdu z rozhodnutí všeobecných súdov nie je zrejmé, o aké konkrétne dôkazy by malo ísť. Ústavný súd v tejto

súvislosti uviedol, že závery súdov ohľadne dôkaznej situácie voči obvinenému za inkriminované skutky sú v kontraste s obranou obvineného, ktorý spochybnil vierohodnosť usvedčujúcej výpovede spolupracujúceho svedka G. R. a existenciu iných dôkazov, ktoré by preukazovali jeho účasť na týchto skutkoch. Z pohľadu ústavného súdu tak bolo potrebné poukázať na tie časti odôvodnení rozhodnutí súdov nižšieho stupňa, ktoré potvrdzujú účasť obvineného na spáchaní toho-ktorého trestného činu, a to aj v kontexte uznesenia najvyššieho súdu z 26. februára 2010, sp. zn. 2 Toš 4/2009, t. j. zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu v tejto veci, v ktorom sa uvádza, že: „...v takom prípade, ako je predmetný, jeden priamy dôkaz výpoveďou chráneného svedka G. R. musí byť starostlivo overený radom ďalších nepriamych dôkazov potvrdzujúcich vierohodnosť priameho dôkazu...“. Ústavný súd v rámci týchto úvah zdôraznil, že pokiaľ výpoveď spolupracujúcej osoby korešponduje s inými dôkazmi týkajúcimi sa toho, že sa skutok stal, automaticky to nemusí znamenať, že táto osoba hovorí pravdu aj v tom, kto s ňou mal trestnú činnosť páchať, nakoľko tieto skutočnosti v zmysle § 119 ods. 1 a § 169 ods. 1 Trestného poriadku tvoria samostatný predmet dokazovania, a teda musia byť samostatne a bez akýchkoľvek rozumných pochybností preukázané a pregnantne vysvetlené. Na uvedenom podľa ústavného súdu nič nemení, že vierohodnosť spolupracujúcej osoby bola podporená znaleckými posudkami z odboru psychiatrie a psychológie, nakoľko tieto je potrebné vykladať s nevyhnutným odstupom; majú smerovať skôr k odhaleniu akejsi abnormality v povahových vlastnostiach alebo osobnostných črtách a nie k definitívnemu vyriešeniu otázky, či daná osoba klame. Na tieto závery podľa ústavného súdu nemá vplyv ani to, že spolupracujúci svedok od počiatku vypovedal bez podstatných rozporov a že obhajoba v priebehu konania mala možnosť spochybniť obsah výpovede tohto svedka.

Na tieto závery podľa ústavného súdu nadväzuje námietka o odmietnutí dôkaznej iniciatívy obvineného so všeobecným odôvodnením nepotrebnosti ďalšieho dokazovania. V súvislosti s konkrétnym dôkazným návrhom je podľa ústavného súdu dôležité vyhodnotiť, aká skutočnosť sa ním má preukázať alebo spochybniť, pričom ak ním má byť spochybnený jeden z priamych dôkazov, resp. jediný priamy usvedčujúci dôkaz, zamietnutím jeho vykonania bez dostatočného odôvodnenia môžu vzniknúť dôvodné pochybnosti o celkovej spravodlivosti konania. Obvineným navrhované dôkazy mali smerovať k spochybneniu vierohodnosti kľúčovej výpovede spolupracujúcej osoby G. R., resp. jeho (obvineného; pozn.) účasti na jednotlivých skutkoch [napr. svedkyňa X., vyšetrovací pokus týkajúci sa pachových stôp, výsluch svedkov o jeho alibi vo vzťahu k skutku 13), opätovné psychologické vyšetrenie G. R.]. Ústavný súd k skutku 20) uviedol, že ak obvineného s miestom činu či vražednou zbraňou spája spolupracujúci svedok, avšak je to práve tento svedok (a žiadna iná osoba), ktorého s vražednou zbraňou spája zaistená pachová stopa (správa o výsledku porovnávania pachových stôp z 30. apríla 2005), potom si obvinený v spravodlivom konaní zaslúži dostať podrobnú odpoveď, prečo súdy uverili tomuto svedkovi (že skutok spáchal obvinený) a navyše odmietli vykonať dôkazy, ktoré mohli smerovať k jeho spochybneniu. Obvinený by vo všeobecnosti podľa ústavného súdu mal dostať odpoveď, ktorá mu aspoň v základných rysoch ozrejmí, prečo nebolo nevyhnutné zaoberať sa jeho dôkazným návrhom. Bez adekvátneho odôvodnenia podľa ústavného súdu zároveň nemožno považovať za obvyklý postup, ak súdy vykonajú dôkazy navrhnuté obžalobou a dôkazy navrhnuté obhajobou odmietnu s tým, že už existuje dostatočná báza na odsúdenie obžalovaného. Sumarizujúc, pochybnosť o celkovej spravodlivosti konania v tejto veci je potrebné vykladať aj v kontexte už vyslovenej nepreskúmateľnosti vysporiadania sa s otázkou vierohodnosti svedka G. R.G.. Ak totiž ústavný súd vyslovil nepreskúmateľnosť rozhodnutí ohľadne pomenovania dôkazov, ktoré majú podporovať vierohodnosť tohto svedka, potom neobstojí ani odôvodnenie týkajúce sa odmietnutia návrhov na doplnenie dokazovania s odkazom na existenciu týchto - bližšie nekonkretizovaných dôkazov.

Najvyšší súd ako súd dovolací podľa § 362b a nasl. Trestného poriadku, viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo veci ústavný súd, opätovne posúdil dovolanie obvineného v rozsahu vymedzenom dôvodmi, ktoré viedli k zrušeniu jeho predchádzajúceho rozhodnutia (k tomu pozri rozhodnutie uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 45/2017) a dospel k záveru, že mu nie je možné vyhovieť, nakoľko zrejým spôsobom nespĺňa dôvody dovolania uvedené v prvom odseku § 371 Trestného poriadku.

Dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku napĺňa zásadné porušenie obhajovacích práv.

Právo na obhajobu je komplexom viacerých práv obvineného, medzi ktoré v zmysle § 2 ods. 7 a § 34 ods. 1 Trestného poriadku patrí uvádzať skutočnosti a predkladať dôkazy na svoju obhajobu. Tieto práva nie sú samoúčelné a ich význam napĺňa povinnosť súdu zaoberať sa takýmito prejavmi obhajoby. Ak teda obvinený od súdu nedostal primeranú odpoveď na určitú námietku alebo návrh na doplnenie dokazovania, ktoré mohli byť pre rozhodnutie vo veci podstatné, uvedená okolnosť môže vyústiť do naplnenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Z napadnutého rozhodnutia ako aj jemu predchádzajúceho rozsudku Špecializovaného trestného súdu vyplýva, že obvinený bol uznaný za vinného z jednotlivých skutkov na základe výpovede svedka G. R., bez ktorého aktívnej spolupráce by inkriminovaná trestná činnosť nebola odhalená. Špecializovaný trestný súd v tejto súvislosti vzal do úvahy, že tento svedok, pôvodne zaradený do programu ochrany svedkov: „...je v inom trestnom konaní stíhaný vyšetrovateľom Úradu boja proti organizovanej kriminalite PZ za všetky skutky, z ktorých sú obvinení obžalovaní“ a že voči nemu bol uplatnený inštitút dočasného odloženia vznesenia obvinenia podľa § 162a ods. 1 až 3 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005, resp. že jeho trestné stíhanie bolo prerušené podľa § 228 ods. 3 Trestného poriadku. Súd hodnotil výpoveď tohto svedka jednotlivo a v súhrne s ostatnými dôkazmi, pričom osobitne vyzdvihli nemennosť a detailnosť jeho výpovedí (s. 35, 37, 258 a 260 až 262 prvostupňového rozsudku a s. 54 až 55 a 78 až 79 druhostupňového rozsudku), počnúc prípravným konaním, v ktorom vypovedal deväťkrát. Tento svedok pritom vypovedal zhodne aj o svojej účasti na skutkoch, pričom svoje výpovede potvrdil aj pri ich previerkach na mieste, a to aj vo vzťahu k skutkom uvedeným v bodoch 13) a 20) prvostupňového rozsudku (s. 261 až 262 a 267). Svedok G. R. sa podľa Špecializovaného trestného súdu rozhodol spolupracovať s políciou na základe podnetu vyšetrovateľa a pod podmienkou, že získa status chráneného svedka, keďže po fyzickej likvidácii Y. Q. [skutok 20)], po ktorej sa začalo so zadržiavaním obžalovaných, nadobudol strach o vlastný život, keďže bol osobne prítomný pri takmer všetkých skutkoch (s. 44 a 54). Špecializovaný trestný súd v tejto súvislosti zohľadnil i to, že hoci svedok G. R. na hlavnom pojednávaní konanom 25. októbra 2010 odmietol vypovedať z obavy o vlastné zdravie, život a privodenie si trestného stíhania, zotrval na obsahu svojich skorších výpovedí (s. 261). Prvostupňový súd nemal pochybnosť o celkovej vierohodnosti svedka G. R. aj preto, že o smrti Y. K. [tvoriacej podstatu s obvineným nesúvisiaceho sa skutku 3)] vypovedal detailne a zhodne so znaleckým skúmaním ešte predtým, než bolo nájdené telo tohto poškodeného (s. 50 a 219). Výpoveď tohto svedka Špecializovaný trestný súd hodnotil aj v kontexte jeho osoby, vyhodnotenej znalcami z odboru psychiatrie a psychológie, pred ktorými vypovedal rovnako ako pred vyšetrovateľom a neskôr súdom (s. 262 až 266).

Ako vyplýva z vyššie uvedeného nálezu ústavného súdu, obvinený počas konania mohol naplno spochybniť vierohodnosť svedka G. R. a všeobecné súdy v rámci týchto úvah zohľadnili výhodu, ktorú tento svedok mohol získať za ochotu preukázanú pri odhaľovaní inkriminovanej trestnej činnosti - v podobe zastavenia jeho trestného stíhania.

Vychádzajúc z odôvodnení meritorných rozhodnutí súdov oboch stupňov, dovolací súd k otázke vierohodnosti svedka G. R. uvádza, že tento svedok vypovedal zhodne naprieč celým trestným stíhaním, pričom k jednotlivým skutkom sa vyjadroval už v prípravnom konaní, a teda v procesnom štádiu, kedy nevedel a ani nemohol vedieť či a aké dôkazy budú v konaní zadovážené, t. j. čím všetkým by mohla byť vyvrátená ním prednesená verzia skutkového deja, a tým zároveň oslabená jeho dôveryhodnosť.

Ústavný súd v dotknutom náleze vo všeobecnosti zdôraznil, že nemožno pripustiť takú prax, ktorá z overiteľných tvrdení dôveryhodnej osoby o spáchaní, resp. priebehu skutku prenáša záver o dôveryhodnosti takejto osoby aj na jej ničím nepodložené vyjadrenia, ktoré zo spáchania daného skutku usvedčujú konkrétnu osobu (bod 66.). Ako bude poukázané v ďalšej časti tohto rozhodnutia, výpoveď svedka G. R. o účasti obvineného na skutkoch 13) a 20) bola objektivizovaná inými dôkazmi, pričom

podľa dovolacieho súdu v tomto prípade treba vziať osobitne do úvahy, že výpoveď svedka G. R. sa týkala 20 skutkov a 16 obvinených, čo výrazne presahuje bežný rámec výpovede spolupracujúcej osoby, a tým poskytuje podstatne širšiu možnosť preskúmania jej vierohodnosti. Zjednodušene povedané, ak výpoveď svedka o priebehu 20 skutkov a 15 obvinených je presvedčivá, resp. vecne logická a súladná s inými dôkazmi, je menej pravdepodobné, že si tento svedok vymýšľa o účasti jednej osoby na tejto trestnej činnosti, a to navyše, ak uňho neexistuje žiaden osobný motív krivo usvedčovať práve tohto jediného obvineného. Naproti takejto výpovedi svedka G. R. a zisteným skutočnostiam stojí výpoveď obvineného, ktorú Špecializovaný trestný súd vyhodnotil ako strohú, nekonkrétnu, bezobsažnú a založenú iba na snahe preniesť svoju vinu zo stíhanej trestnej činnosti na svedka (s. 267 rozsudku).

Ako už bolo naznačené, obvinený ani vo svojom rozsiahlom dovolaní neuviedol žiadne také okolnosti, ktoré by preukazovali jeho negatívny vzťah so svedkom G. R. v zmysle existencie určitej osobnej nenávisťi, dôvodu na pomstu a podobne, pre ktoré by tento svedok mal účelovo vypovedať o obvinenom. Ani dovolací súd v tomto prípade nenachádza logický dôvod, pre ktorý by svedok G. R. mal ľživo zahrnúť do inkriminovaných skutkov práve obvineného, čím by sa vystavil riziku nielen straty výhody v podobe prípadnej vlastnej beztrestnosti, ale aj trestných následkov krivej výpovede.

V súhrne možno dospieť k záveru, že otázky dôveryhodnosti svedka G. R. bola zo strany všeobecných súdov venovaná dostatočná pozornosť a že závery súdov v tomto smere preukazujú minimálne riziko z tendenčnosti jeho výpovede voči obvinenému.

K dôkaznej situácii nielen vo vzťahu k skutkom 13) a 20) sa vo veci konajúce súdy vyjadrili tým spôsobom, že usvedčenie konkrétnych páchatel'ov by bolo zrejme nemožné bez ochoty svedka G. R. vypovedať, nakoľko jednotlivé skutky boli páchané veľmi organizovane, sofistikovane, koordinovane, plánovite a vždy s čo najväčším utajením - za tmy, v tmavom oblečení a maskách (s. 260 prvostupňového rozsudku a s. 78 druhostupňového rozsudku).

Čo sa týka účasti obvineného Y. I. na skutku 13), obvinený napriek tomu, že poprel svoju účasť na samotnom lúpežnom prepadaní, potvrdil výpoveď svedka G. R. v tom, že sa osobne zúčastňoval na príprave spáchania skutku tým, že sa podieľal na sledovaní pracovníka firmy L. L. a mal vedomosť o zabezpečení a úprave motorového vozidla, ktoré bolo použité pri spáchaní skutku (s. 164 až 165 prvostupňového rozsudku). S výpoveďou menovaného svedka, že obvinený použil finančné prostriedky získané z tejto trestnej činnosti na kúpu motorového vozidla asi mesiac či dva po skutku, korešponduje úradný záznam z 5. decembra 2006, v ktorom sa uvádza, že obvinený kúpil motorové vozidlo, ktoré bolo prihlásené 20. decembra 2004 na meno jeho otca (s. 164, 166 a 172 až 173 prvostupňového rozsudku).

K účasti obvineného na skutku 20) je potrebné v prvom rade uviesť, že svedkovia G. R. a T. K. vypovedali zhodne o tom, že obvinený mal osobný motív na fyzickej likvidácii poškodeného, ktorý mal mať pomer s jeho priateľkou počas toho, ako bol vo výkone trestu odňatia slobody, čo vyústilo aj do ich fyzického konfliktu pred barom Rio (s. 227 a 255 prvostupňového rozsudku). Svedok G. R. zároveň vypovedal, že poškodený Y. Q. sa zaoberal požičiavaním peňazí s vysokým úrokom, pričom svedkovia Y. Q. st. a H. R. uviedli, že poškodený krátko pred smrťou požičal peniaze aj obvinenému (s. 227, 230 a 233 prvostupňového rozsudku). Svedok G. R. opakovane a podrobne vypovedal, že inkriminovaného skutku sa dopustil s obvinenými G. B. a Y. I., ktorí mali úlohu strelcov. Tento svedok opísal priebeh skutku ako aj zbrane, ktoré boli použité na jeho spáchanie, čo plne korešponduje s ostatnými dôkazmi. Prítomnosť dvoch strelcov vrátane ich stanovíšť a rôznych druhov strelných zbraní potvrdilo znalecké skúmanie z odboru zdravotníctva, farmácie a súdneho lekárstva ako aj znalecké skúmanie z odboru balistiky a daktyloskopie (s. 227 až 229, 234 až 237, 239 až 242, resp. 246 až 247). Do skutkového deja týkajúceho sa strelby obvineného na „unikajúce“ vozidlo s poškodeným Y. Q., pri ktorej bol okrem iného nedopatrením smrteľne zasiahnutý poškodený G. U., v tom čase sediaci v inom motorovom vozidle, zapadá informačno-technickými prostriedkami zdokumentovaná komunikácia obvineného s inou osobou z 21. novembra 2014, v rámci ktorej sa obvinený v súvislosti s poškodeným Y. Q. vyjadruje o zmene smeru „gul'ky“ po náraze o zadné sklo motorového vozidla, pri ktorom bol zabitý chlapec sediaci

v tomto vozidle; obvinený v tejto súvislosti uvádza: „Ja viem ako jednoducho môže zmeniť smer.“ (s. 244 až 245 prvostupňového rozsudku).

Z uvedeného vyplýva, že záver o účasti obvineného na skutkoch 13) a 20), napriek obmedzenej existencii usvedčujúcich dôkazov, nebol prijatý na osamotenej, resp. inými dôkazmi nepodporennej výpovedi svedka G. R..

Obvinený v rámci námietky nepreskúmateľného odmietnutia jeho návrhov na doplnenie dokazovania poukázal vo vzťahu k skutku 13) na: výsluchy svedkov k jeho alibi; k skutku 20) na: (i.i) výsluch svedkyne U. X., ktorá ako jediná mala vidieť priebeh tohto skutku; (i.ii) vyšetrovací pokus ohľadom zistenia pachových stôp na zásobníku k samopalu AK 47; (i.iii) prečítanie výpovede svedka G. R. z 30. mája 2006, v ktorej klamlivo opisuje okolnosti súvisiace s výbuchom v reštaurácii Zlatý zvon a plánovaním vraždy poškodeného Y. Q.; (i.iv) výsluchy spoluobžalovaných, pôvodne podozrivých z tohto skutku, k motivácii zavraždiť poškodeného Y. Q.; (i.v) opätovné výsluchy znalcov Ing. Y. Y.Í. a Mgr. R. Z. k pozícii streľca disponujúceho samopalom AK 47; a vo všeobecnosti k svedkovi G. R. na potrebu: (ii.i) jeho opätovného psychologického vyšetrenia a (ii.ii) vyžiadania správy, prečo bol vyradený z programu na ochranu svedkov.

Všeobecné sudy odmietli obvineného návrhy na doplnenie dokazovania s odôvodnením ich nadbytočnosti, keďže skutky, za ktoré bol uznaný za vinného, považovali za preukázané inými dôkazmi, ktoré Špecializovaný trestný súd vyhodnotil pri jednotlivých skutkoch (s. 258 a 260 prvostupňového rozsudku a s. 94 druhostupňového rozsudku). Odvolací súd nevykonanie výsluchov viacerých svedkov odôvodnil zároveň tým, že sa nepodaril zistiť ich aktuálny pobyt (s. 94).

Prístup všeobecných súdov k rozsahu vykonaného dokazovania je potrebné vykladať v kontexte vyššie uvedených skutkových zistení. Rozvíjajúc tieto úvahy, výsluchy svedkov H. S. a G. D. k alibi obvineného ku skutku 13) bol nadbytočný, nakoľko jeho osobnú prítomnosť na tomto skutku mali sudy za preukázanú výpoveďou svedka G. R., potvrdenou sčasti vyjadreniami samotného obvineného a sčasti okolnosťami po spáchaní skutku - kúpou motorového vozidla napísaného na otca obvineného. Bez toho, aby dovolací súd spochybňoval právo obvineného navrhovať dôkazy počas celého súdneho konania vrátane odvolacieho konania v zmysle § 276 a § 311 ods. 4 Trestného poriadku, obvinený tieto - z jeho pohľadu dôležité dôkazy navrhol vykonať až po výzve predsedu senátu podľa § 272 ods. 2 Trestného poriadku, a teda v záverečnej fáze dokazovania na hlavnom pojednávaní, s odôvodnením, že nedôveroval polícii, Špecializovanému trestnému súdu a najmä preto, aby predišiel tomu, že svedok G. R. bude pripravený, ako má zareagovať na túto obhajobu (k tomu pozri zv. 76, č. l. 18 625 a zv. 81, č. l. 19 947), čo v kombinácii so skutočnosťou, že H. S. je matkou obvineného syna, svedčí o celkovej účelovosti tohto návrhu.

K návrhu na vypočutie svedkyne U. X. treba uviesť, že Špecializovaný trestný súd pôvodne mal záujem o vykonanie tohto dôkazného prostriedku, čo dokumentuje opakované predvolávanie tejto svedkyne na hlavné pojednávanie (zv. 21, č. l. 7 150, zv. 22, č. l. 7 323, zv. 24, č. l. 8 005, zv. 28, č. l. 8 652, zv. 31, č. l. 9 304, zv. 35, č. l. 10 018, zv. 37, č. l. 10 363, zv. 40, č. l. 10 685). Za týmto účelom súd iniciatívne zisťoval jej aktuálnu adresu na doručenie predvolania (zv. 22, č. l. 7 312, 7 319, zv. 25, č. l. 8 194, 8 263, zv. 40, č. l. 10 781), pričom toto sa jej snažil viackrát doručiť aj prostredníctvom polície, avšak vždy bezúspešne (zv. 22, č. l. 7 301, 7 402, zv. 25, č. l. 8 134, 8 191, 8 288, zv. 26, č. l. 8 379, zv. 27, č. l. 8 435, zv. 28, č. l. 8 706, zv. 29, č. l. 8 938, 8 985, zv. 30, č. l. 9 208, zv. 31, č. l. 9 319, zv. 32, č. l. 9 492, zv. 33, č. l. 9 587, zv. 36, č. l. 10 128, 10 218, zv. 39, č. l. 10 513, zv. 41, č. l. 10 961). Špecializovaný trestný súd na hlavnom pojednávaní konanom 11. júna 2008 upozornil na nemožnosť zadováženia viacerých svedkov vrátane U. X. (zv. 41, č. l. 10 976), pričom na ďalšie termíny hlavného pojednávania už túto svedkyňu nepredvolával (napr. zv. 42, č. l. 11 053). Obvinený výsluch tejto svedkyne inicioval opätovne na hlavnom pojednávaní konanom 28. apríla 2014 s tým, aby sa súd pokúsil túto svedkyňu zabezpečiť aj prostredníctvom „sociálky“, resp. Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny (zv. 72, č. l. 17 340). Z uvedeného vyplýva, že status svedkyne U. X., bez evidovaného pobytu, sa medzičasom nezmenil a že Špecializovaný trestný súd vynaložil mimoriadne úsilie na jej

zabezpečenie. Ak odhliadneme od tohto podstatného dôvodu nevykonania výsluchu svedkyne U. X., tá mala vypovedať k skutku 20), ktorý bol dostatočne preukázaný výpoveďou svedka G. R. a tomu zodpovedajúcimi zisteniami znalcov, z ktorých vyplynul záver o počte strelcov, ich pozícií, použitých zbraniach, a teda priebehu skutku, o ktorom zhodne vypovedali svedkovia H. G. a L. X. (k tomu pozri aj s. 230 až 231 prvostupňového rozsudku). Berúc zároveň do úvahy, že tohto činu sa obvinení dopustili v maskách a neskorých večerných hodinách, výpoveď navrhovanej svedkyne by nepriniesla žiadne nové zistenia, ktoré by boli spôsobilé podstatne doplniť alebo zmeniť skutkové zistenia súvisiace s týmto skutkom vrátane účasti obvineného na jeho spáchaní.

Nie je sporným, že pachová stopa na zásobníku k samopalu vzor AK-47, ktorý bol použitý na spáchanie skutku 20), bola stotožnená iba so svedkom G. R. (zv. 14, č. I. 4 908). Uvedené zistenie odôvodňuje skutočnosť, že tento svedok sa dostal do priameho a určité doby trvajúceho kontaktu s dotknutým zásobníkom pri jeho „páskovaní“, t. j. vkladaní nábojov (s. 228 a 257 prvostupňového rozsudku), hoci počas skutku ním disponoval obvinený. Pokiaľ obvinený v tejto súvislosti zároveň navrhoval vykonať vyšetrovací pokus, čím sa snažil spochybníť svoju prítomnosť na skutku, keďže za identických podmienok by podľa jeho názoru museli byť na zásobníku zachytené aj jeho pachové stopy, z hľadiska relevancie takéhoto dokazovania postačí poukázať na pachovú stopu zachytenú z nábojov vybratých z predmetného zásobníka, ktorá nebola stotožnená so žiadnou osobou zúčastnenou na danom skutku (zv. 14, č. I. 4 908), a teda ani so svedkom G. R., ktorý sa k jeho spáchaniu priznal. Podobne sa vyjadril svedok Y. T. - starší referent vo funkcii psövoda, ktorý na hlavnom pojednávaní konanom 13. augusta 2007 v podstate uviedol, že v prípade kontaktu dvoch osôb s porovnávacím predmetom nemusí byť nutne stotožnená každá z týchto osôb, resp. osoba, ktorá prišla do neskoršieho a intenzívnejšieho kontaktu s týmto predmetom (zv. 23, č. I. 7 640).

Návrhom na prečítanie výsluchu svedka G. R. z 30. mája 2006 sa obvinený snažil spochybníť dôveryhodnosť tohto svedka, ktorý vtedy vypovedal, že o fyzickej likvidácii poškodeného Y. Q., ktorej predchádzalo zhruba jednomesačné sledovanie, sa rozhodlo po výbuchu granátu v podniku Zlatý zvon, čo však nezodpovedá skutočnosti, keďže uvedené okolnosti od seba delia iba tri dni. Dátumy uvedených incidentov nie sú sporné. Obvinený sa pritom na hlavnom pojednávaní nevyjadroval k tomu, čo konkrétne bolo bezprostredným podnetom pre spáchanie tohto skutku, pričom táto dejová línia ani netvorí súčasť skutku. Podstatným je, že svedok G. X. R. vypovedal zhodne o motivácii jeho spáchania ako aj postupnosti krokov smerujúcich k realizácii tohto zámeru a že jeho výpoveď bola v podstatných častiach podporená inými dôkazmi.

Nadbytočnosť vypočutia spoluobžalovaných k motivácii usmrtenia poškodeného Y. Q. vyplynula z výpovedí svedkov G. R., Y. Q. st., H. R. a T. K., na základe ktorých súdy ustálili, že spáchanie tohto skutku bolo podmienené stretom viacerých záujmov, a to: (i) predovšetkým odstránením šéfa konkurenčnej zločineckej skupiny vrátane odvety za to, že skupina okolo poškodeného hodila granát do podniku Zlatý zvon v Košiciach, ktorý bol pod ochranou C., (ii) zbavením sa dlhov obvineného a spoluobžalovaného G. B. u poškodeného a (iii) u obvineného osobitne pomerom jeho priateľky s poškodeným (k tomu pozri s. 227, 230, 233, a najmä 245, 248, 250 až 251).

Špecializovaný trestný súd sa ohľadne pozície strelca držiaceho samopal AK 47 priklonil k záverom znaleckého posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru Košice z odboru balistiky, resp. k výpovedi znalca Ing. Y. Y. vrátane jeho doplnku k tomuto posudku, ktoré korešpondujú s podrobnou výpoveďou svedka G. R. a závermi zápisnice o ohliadke miesta činu a znaleckých posudkov o zraneniach poškodených. Tento znalec okrem stanoviska uvedeného strelca vyriešil spôsob, uhly, smer a vzdialenosť vyhadzovania nábojníc. S ohľadom na súhrn týchto do seba zapadajúcich zistení Špecializovaný trestný súd vyslovene konštatoval, že znalecký posudok vypracovaný Mgr. R. Z. vrátane výsluchu tohto znalca nepovažoval za natolko presvedčivý v časti týkajúcej sa pozície strelcov, aby sa k nemu priklonil (s. 239 až 242 a 245 až 247 prvostupňového rozsudku a s. 77 druhostupňového rozsudku). Na základe uvedeného možno dospieť k záveru, že postavenie obvineného pri streľbe zo samopalu AK 47 bolo zrozumiteľne vyriešené v rozhodnutiach oboch súdov, a preto opätovný výsluch menovaných znalcov, resp. ďalšie skúmanie tejto otázky bolo

vyhodnotené ako nadbytočné.

Novým psychologickým vyšetrením svedka G. R. a vyžiadaním správy na ozrejmienie dôvodov jeho vyradenia z programu na ochranu svedkov sa podľa obvineného malo doplniť dokazovanie za účelom posúdenia jeho dôveryhodnosti. Ako je pritom zrejmé z odôvodnení dotknutých rozhodnutí, súdy pri hodnotení osoby menovaného svedka pracovali s informáciou o jeho vyradení z programu ochrany svedkov (s. 35 a 261 prvostupňového rozsudku) a že z podstaty jeho výpovede k nemu nepristupovali ako k bezúhonnej osobe, keď obvinený v tejto súvislosti poukazoval na porušenie dohodnutých podmienok poskytovania jeho ochrany tým, že sa mal dopustiť inej trestnej činnosti. K návrhu na nové psychologické vyšetrenie svedka z dôvodu rozporov v jeho výpovedi po vykonaní tohto znaleckého posudku treba uviesť, že odôvodnenie tohto návrhu sa podstatne líši od skutkových záverov oboch súdov, podľa ktorých svedok G. R. vypovedal počas celého konania zhodne (s. 37 a 266 prvostupňového rozsudku a s. 79 druhostupňového rozsudku). Napokon, týmto znaleckým skúmaním sa zisťovali predovšetkým osobnostné črty ako aj kognitívne schopnosti svedka (ako na to vo všeobecnosti poukázal ústavný súd v bode 68.2. nálezu) a s pravdivosťou jeho výpovedí, resp. jeho dôveryhodnosťou sa vysporiadali samotné súdy.

Závery tohto rozhodnutia možno zhrnúť tým spôsobom, že nakoľko obvinený dostal náležitú odpoveď na svoje námietky týkajúce sa posudzovanej veci, dovolací súd jednomyseľne odmietol jeho dovolanie.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.